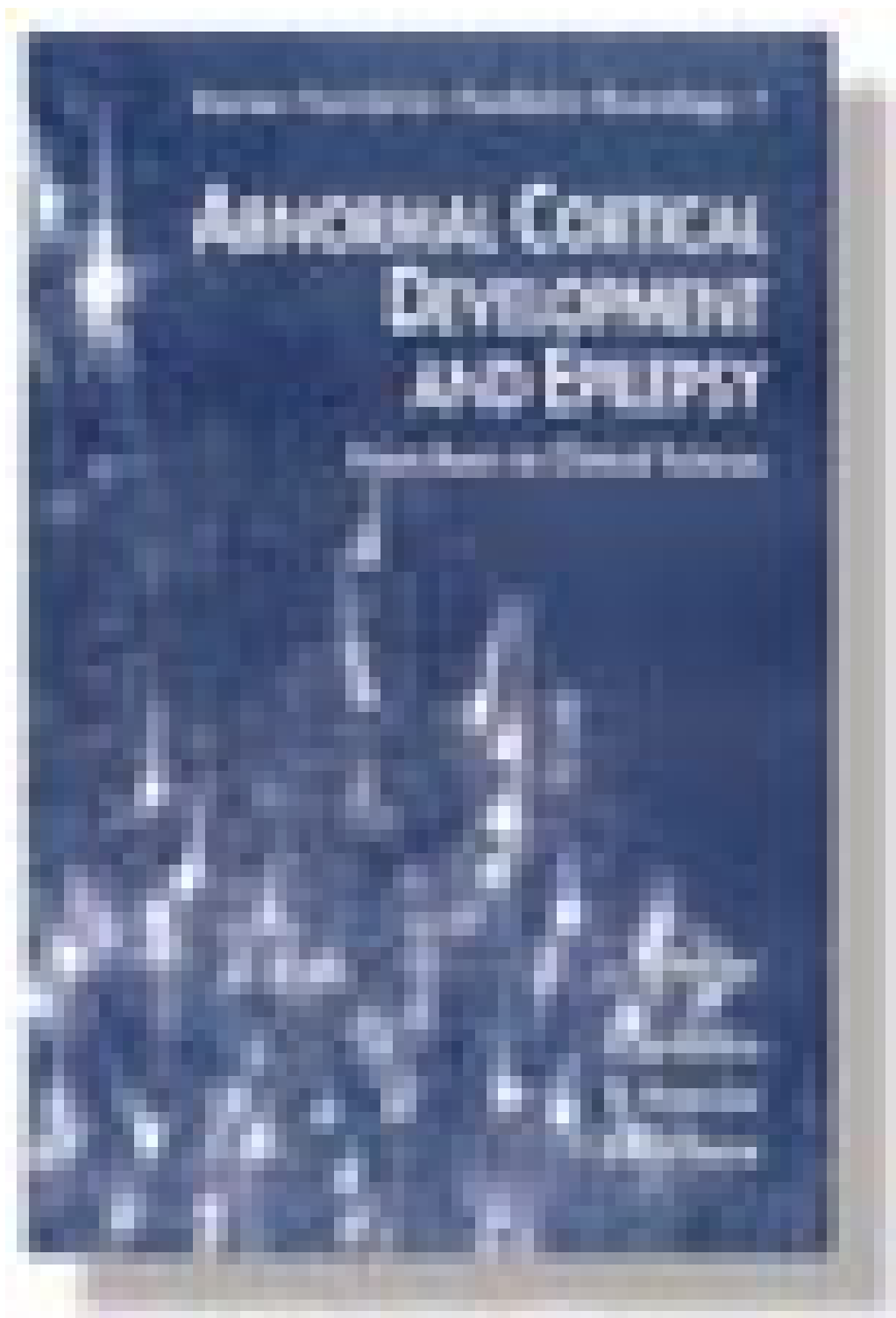

Kortikale dysplasier – en ”ny” årsak til epilepsi

BOKOMTALER



Ved hjelp av de nye nevroimaging-teknikkene, spesielt magnettomografi, har man de senere år avdekket kortikale dysplasier som årsak til epilepsi hos et overraskende stort antall pasienter. Særlig gjelder dette pasienter som tidligere ble klassifisert til å ha kryptogen lokalisasjonsrelatert epilepsi. Vi tror i dag at kortikale dysplasier er årsak til epilepsien hos 3 – 4 % i den generelle epilepsipopulasjonen og hos 18 – 20 % av pasienter med farmakoresistente partielle anfall. Kanskje vil subtile, vanskelig påvisbare kortikale dysplasier vise seg å ligge bak også enkelte idiopatiske generaliserte epilepsiformer?

Dette er et felt innen epileptologien som for tiden omfattes med stor interesse. Feltet er multidisiplinært og bygger bro mellom klinikk og mer basale disipliner som genetikk og embryologi. Det knytter seg forhåpninger til at dette fagfeltet vil gi ny innsikt i de komplekse nevrobiologiske mekanismer bak epilepsi.

Denne boken er et resultat av et møte holdt i Venezia i oktober 1997 over temaet sentralnervøse utviklingsforstyrrelser og epilepsi. Boken er nummer sju i en bokserie redigert av Mariani Foundation Paediatric Neurology. Som undertittelen indikerer, spenner bokens kapitler fra basalfag til klinikk. Blant annet er det kapitler om den normale kortikale utvikling, dyremodeller for cerebrale dysplasier, nevroimaging-teknikker, diverse elektrokliniske syndromer assosiert med kortikale dysplasier, nevropatologiske studier, genetikk og nevrokirurgisk behandling.

Bokens 24 kapitler, som alle har forskjellige forfattere, er kvalitetsmessig noe ujevn. Likevel er helhetsinntrykket godt. Som klinisk epileptolog fant jeg mye interessant stoff, blant annet teorier for hvorledes en endret kortikal cytoarkitektur kan fremme nevronal eksitabilitet (f.eks. gjennom abnorm organisering av det intrakortikale GABAerge system), om hvorledes mutasjoner i gener som styrer cellevandring og cellemodning gir opphav til ulike kliniske syndromer (f.eks. lissencefali, schizencefali, periventrikulær nodulær heterotopi), om de problemer nevrofysiologer og nevrokirurger står overfor når det gjelder å avgrense det epileptogene området hos disse pasientene og om hvorfor de rene lesjonektomiene som oftest ikke gir et vellykket resultat.

Boken gir en god oppdatering på hva vi i dag vet om dette spennende feltet. Den kan særlig anbefales til nevropediatere og nevrologer med interesse for epileptologi, men også til nevroradiologer, nevrogenetikere, nevrofysiologer og nevrokirurger som behandler pasienter med epilepsi.

Karl O.Nakken

Statens senter for epilepsi

Publisert: 30. april 2000. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 11. februar 2026.